

Vila-real viu un clima d'eufòria davant l'eliminària de Copa contra el València

El partit més desitjat

El *derby* valencià entre el Vila-real i el València C.F. desperta interès entre els aficionats al futbol. El pas als quarts de final de la Copa del Rei ha representat la millor gesta esportiva de la història del club de futbol de la Plana Baixa.

Dimecres 24 de març els aficionats al futbol del País Valencià fixaran la seua atenció en el partit que enfronta el C.F. Vila-real (segona divisió A) amb el València C.F. (primera divisió). El *derby* correspon als quarts de final de la Copa del Rei i és la millor classificació que ha aconseguit mai l'equip groc en l'esmentada competició, des que es va fundar el club l'any 1923. La ciutat de Vila-real (la Plana Baixa), de 37.845 habitants, viu moments d'il·lusió col·lectiva davant el partit de dimecres, el més desitjat dels últims anys.

L'afició del Vila-real, uns 2.700 socis, creu que el seu equip pot donar la sorpresa i tornar a repetir la gesta d'eliminar el València, com ja va succeir el 1987 quan van guanyar a casa als de la capital en la

tanda de penals. Aleshores, l'equip blanc, amb Di Stefano d'entrenador, havia baixat a segona divisió.

Sis anys després d'aquell partit, blancs i grocs es tomen a enfrontar, però ara la situació és una altra. El València visita el Madrigal –camp del Vila-real– situat als primers llocs de la taula lliguera i amb aspiracions de fer-se amb el títol coper, mentre que el Vila-real, que ha pujat recentment a segona A, passa per un mal moment de joc i recentment la directiva n'ha destituït l'entrenador, el peruà Oscar Mendezu.

Des de fa algunes setmanes, un contingut clima d'eufòria envaeix la ciutat. A Vila-real la gent espera que arribe dimecres per celebrar el que molts ciutadans asseguren que serà “una festa”.

L'enfrontament desitjat per ambdues aficions de segur que mantindrà dividides les passions del molts vila-realencs, perquè en aquesta població hi ha un bon grapat de socis del València. “No obstant –assenyala Pasqual Font de Mora, vice-president de l'equip groc– espero que tots ells animen els nostres jugadors”.

UNA SOCIETAT LLUITADORA

Vilaquinet, malnom posat pels pobles veïns a Vila-real, és una ciutat de volum mitjà. La segregació de Borriana, des d'aleshores municipi rival seu, els va obligar a forjar una forta estructura econòmic-social. Les grans extensions de regadiu de Borriana contrastaven amb les fanecades de secà de Vila-real. Les excavacions

El Vila-real passa per un mal moment de joc i es troba situat en les darreres posicions de la taula lliguera amb uns quants negatius.

RAFA GIL

Xavier Albiol.

RAFA GIL

que es van fer a finals de segle per construir pous transformaren el seu terme en una terra fèrtil. Avui, la riquesa de Vila-real no sols descansa en la indústria citrícola sinó també en la del taulell o ceràmica, una de les més importants del País Valencià. "Això –assenyala Joan Soler, director de la cadena COPE a València i natural de Vila-real– explica el caràcter emprenedor de la nostra societat". És aquest esperit lluitador el que fa que els vila-realencs no donen per perduda l'eliminatòria contra el València. Els aficionats, si be reconeixen les limitacions del seu equip, no llancen la tovallola abans de temps i recorden que encara s'han de jugar els 180 minuts corresponents als partits d'anada i tornada.

A més adverteixen que poden donar la sorpresa i que pot passar el mateix que en el partit contra l'Espanyol C.F. (setzens de final de la Copa), en què, després d'haver perdut a casa per 1 a 2, donaren la volta a l'eliminatòria i aconseguiren fer cinc gols a Sarrià.

L'eliminació de l'Espanyol no ha estat l'única victòria sonada que han aconseguit els de la Plana Baixa. En l'època franquista, "el Vila-real va guanyar per la mínima al F.C. Barcelona en un partit en què Miguel Ángel Reina, aleshores porter blau-grana, va fer la parada de la seua vida", assenyala Julià Garcia Candau, cap de la secció d'esports de l'agència Efe a Madrid i també vila-realenc.

EL 'LOBBY' DE VILA-REAL

Julià, juntament amb el seu germà, Jordi

Garcia Candau, director de Ràdio Televisió Espanyola; Joan Soler, director de la COPE a València, i Xavier Albiol, director general de Relacions Institucionals de la Generalitat valenciana, són alguns dels membres del que es podria anomenar el lobby de Vila-real, gent que va haver de deixar el poble, però que no amaga el seu origen. Curiosament, tot ells són seguidors fidels del submarí groc, nom de guerra del Vila-real. I també tots creuen que l'eliminatòria afavoreix a priori el València, malgrat que, com a vila-realers, desitgen que siga el seu equip el que finalment passe a la semifinal.

Els Candau, Julià i Jordi, van nàixer al carrer de Sant Jogim, el més emblemàtic de la ciutat. "Nosaltres –assenyala Julià molt orgullós– som jogimers. A Vila-real això és un signe de distinció". A més, se-

Julià Garcia Candau.

ARXIU

gons Julià Garcia Candau, van ser els dissenys de la història els que motivaren que "un Candau tancara les portes de la ciutat a les forces del rei Borbó, Felip V d'Anjou" durant la guerra de successió a la corona espanyola.

Garcia Candau marxà a Madrid el 1959 per estudiar periodisme i filosofia. La seua primera incursió en el món periodístic esportiu es va produir, però, sent estudiant de batxillerat. "Ja en l'institut feia les cròniques dels partits". Tanmateix, la seua afició pel futbol li ve de xiquet. Julià jugava com a defensa central en l'equip que havien fet entre una colla d'amics del poble. "Aquesta demarcació no sols era conseqüència de la meua altura, sinó de la facilitat per a rebutjar balons de cap", afegeix Candau. Des de petit, ha estat un

bon seguidor del Vila-real Club de Futbol. "Anava a veure tots els partits de la mà d'Ayet (ex-jugador de futbol)". Des que se'n va anar a Madrid a treballar, Garcia Candau tots els anys s'ha tret el passió de soci, excepte enguany. "No obstant això, vaig a veure l'equip sempre que puc".

És als anys seixanta quan Candau fa amistat amb Joan Soler. En aquella època tots dos, amb gent de la mateixa edat, funden una societat cultural en memòria d'un escultor del poble. Aquesta societat, portava el nom de l'artista i es deia Ateneu Ortell.

Joan Soler i Xavier Albiol també han estat sempre uns gran seguidors de l'equip. Tots dos són socis des de fa més de 25 anys. A més de la passió que professen pel Vila-real C.F., estan emparentats pel casament d'un nebot d'Albiol amb la filla de Soler. Cada diumenge que el Vila-real juga a casa, les dues famílies dinen juntes i després van a veure el partit. Xavier Albiol n'és soci protector.

Soler es defineix com un "home de ràdio". La seua carrera periodística sempre ha estat lligada a aquest mitjà de comunicació. Des del 1967 dirigeix la COPE a Vila-real. El 1989 se'n va Palma, "encara que no tenia massa interès per fer carrera fora" –diu. Aleshores, l'emissora de Palma necessitava un revulsiu. En poc més de dos anys, Soler aconsegueix reunir un grup de professionals molt competrat. Amb un director valencià, que era ell, un cap de redacció barceloní i una redacció mallorquina, "vam aconseguir apujar el nivell d'audiència de l'emissora. Això confirma la meua creença sobre el

Joan Soler.

RAFA GIL

Makannki i Alcauz (ex-jugador del València) confien en les seues possibilitats i asseguren que poden guanyar al València a casa, si bé l'eliminàtoria és ja una altra cosa. L'entrenador, Óscar Bendezu, ha estat cessat per la directiva.

RAFA GIL

desficaci que representa crear problemes inexistents sobre determinades qüestions". El 1991, Soler torna al País Valencià, però aquesta vegada es queda a la capital com a director de la COPE, càrrec en què continua.

Per Soler, l'eliminació del València en 1987 va ser una sorpresa. "Aleshores van coincidir molts factors. D'una banda, l'eliminàtoria es feia a partit únic i s'havia de jugar al camp de l'equip més dèbil. De l'altra el València es trobava en segona divisió. Aquella vegada va sonar la flauta per casualitat. Ara tenim menys possibilitats".

El seu amic, Xavier Albiol, més optimista que ell, assegura que la victòria al Madrigal és a l'abast dels jugadors vila-realencs: "Penso que a casa poden guanyar per un gol de diferència".

Aquest resultat és compartit pel president i vice-president de la penya La Porta, Miquel Redon i Antoni Adsuara, respectivament. Tots dos adverteixen que el Vila-real "juga millor quan s'ha d'enfrontar amb rivals superiors". Aquesta colla d'aficionats se situa a l'estadi al costat de la porta que hi ha davant la tribuna, fet que justifica el seu nom. La penya es va fundar fa ara uns cinc anys i juntament amb el *Frente amarillo*, l'altra penya, però de gent més jove, animen incondicionalment l'equip.

"Nosaltres -diu Miquel Redon- ens deixem la veu al camp cada diumenge. Com de fet farem en el partit de copa. ¡Perquè una ocasió així ho mereix!".

Vicent Lafora

Del Club Atlètic Foguetecaf al Vila-real S.A.

La història del Vila-real Club de Futbol comença el 1923, any de la seua fundació. El president d'aquell club va ser el senyor Calduch. Ara Calduch, soci número u del club, es troba apartat de la directiva. Aquell primitiu equip jugava en la categoria regional i va durar fins al començament de la guerra civil, moment en què desapareix. És en la postguerra, concretament en l'any 1940, quan el Vila-real torna a eixir a la gespa. En aquella època, es proclama campió regional i puja a la categoria de primera regional.

Pasqual Font de Mora, actual vice-president del club i, segons totes les fonts, "el que vertaderament mana", assegura que en aquella època "el Vila-real disposava d'una plantilla molt bona. Com el porter Quique, que després va jugar al València, o Benigno, que va ser fitxat pel Gijón". La major part del jugadors d'aquell equip eren soldats que estaven complint el servei militar a Vila-real. "El tinent Traver, membre de la directiva, era qui portava a l'equip els soldats que millor jugaven", explica Font de Mora.

En l'any 1945, el Vila-real torna a desaparèixer, aquesta vegada els motius són bèl·lics, sinó econòmics. Un any després es constitueix un equip, però no federat. Aquest club jugava el campionat que feia el Ministeri d'Educació i Descans, en què participaven tots els pobles de la comarca de la Plana. Corre l'any 1948 i una penya d'amics federen l'equip. Ara el conjunt es diu Club

Atlètic Foguetecaf Vila-real, que abreuja a Club Atlètic Caf Vila-real. A poc a poc, el Vila-real va pujant i en la temporada de 1951 es proclama campió regional d'aficionats. "La final -recorda Font de Mora- es va jugar al camp del Llevant contra el Torrent i vam guanyar per 2-0". Aquell any, Pasqual Font de Mora era el capità del conjunt groc. "Aquell triomf va ser molt important per a nosaltres".

El conjunt torna a pujar a primera regional i es converteix en el Vila-real Club de Futbol, que és el nom actual. En poc de temps passa a tercera divisió i en la temporada 1969-1970 puja a segona divisió després de jugar la promoció contra el Bilbao Atlètic, al qual guanya per 2-1.

Aquell any també juguen contra el Barcelona en l'aleshores anomenada *Copa del Generalísimo* i el derroten per 1-0. L'eliminàtoria, però, la va guanyar el Barça. Aleshores Font de Mora era el president de l'equip.

Durant els anys setanta i vuitanta, l'equip alterna la segona i la tercera divisió fins que arriba la passada temporada, en què fa el seu salt a la segona A. Ara convertit en societat anònima i classificat en els quarts de final de la Copa del Rei, el Vila-real afronta el seu futur. Renovar o morir. La sort pot afavorir qualsevol dels dos equips, perquè "el futbol és el futbol", afegeix Font De Mora.

V. L.